

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår nu i debatten.

Bertel Haarder (V):

Der er en uendelig trivialitet i de afværge-dagsordener, tinget har været præsenteret for. Jeg synes, det understreger, at udvalget for forretningsordenen må se at få lavet om på den dagsordenspraksis, vi har.

Den glidebane, som udviklingen i underskuddet for 1981 har afsløret, er jo ikke ny. Der var en fuldstændig tilsvarende udvikling for 1980, hvor underskuddet blev budgetteret til 10,7 mia kr. og endte med at blive 17,5 mia kr., hvortil kommer, at der netop i de to år er sket det, at statens underskud indtil da blev opvejet af kommunernes overskud. Siden da er kommunerne også begyndt at køre med underskud. Det er derfor, hr. Ellemann-Jensen taler så meget om virkningen af dette store underskud på de samlede offentlige budgetter. Når finansministeren så siger: ja men det gør ikke så meget, for virksomhederne kan bare låne i udlandet, er jeg bange for, at trøsten ikke er så stor, eftersom kronen jo desværre er blevet devalueret med omkring 16 pct. i løbet af de sidste to år.

Endvidere siger finansministeren, at han klart må afvise påstanden om, at sparemålene ikke er blevet nået. Så tror jeg, vi skal til at holde op med at tale om disse sparemål. For de 2,5 mia kr., der blev aftalt allerede i sommeren 1979, er i hvert fald ikke opfyldt endnu. Jeg ved godt, at man har til hensigt at opfylde dem på et eller andet tidspunkt, men af finansministerens egen tabel, som finansudvalget har fået, kan man se, at der ud af de 2½ mia kr., som vi aftalte dengang, rester 700 mill. kr., som skal udmøntes på en budgetreguleringskonto, hvortil kommer, at næsten 500 mill. kr. hører ind under socialindkomstbegrebet og jo dermed også er ret usikre.

Det kan godt være, at finansministeren mener, han formelt har opfyldt sparemålene, men så tror jeg, vi andre må til at sige: ja men nu interesserer vi os faktisk ikke længe for disse besparelser. Det, vi nu vil se på, er, hvordan det går med realvæksten i den offentlige sektor. Det har vi lige fået svar på her til morgen på et spørgsmål, jeg har stillet

i finansudvalget. Vi har fået det klare svar, som jeg takker for, men som man må græde over, nemlig at realvæksten på trods af alle besparelser har været 3 pct. i 1980 eksklusive dagpengeudgifternes stigning og 3 pct. i 1981 eksklusive dagpengeudgifternes stigning. Så selv om man nu gør det meget farlige, at man ser væk fra dagpengeudgifternes stigning, har vi altså haft en virkelig kraftig realvækst i en periode, hvor det private forbrug er faldet alt i alt, og hvor nationalproduktet ikke stiger. Derfor synes jeg nok, det er en meget alvorlig sag, og at det gør al talen om, hvorvidt de aftalte sparemål er opfyldt eller ej, fuldstændig ligegyldig; når man bruger besparelserne 2-3 gange med det samme, hjælper de jo ingenting.

Det lå i hr. Camres indlæg, at besparelser og stramninger i virkeligheden bare ville føre til konkurser og ødelæggelser af økonomien. Derfor vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om, hvad det er for en alternativ politik, vi opfordrer regeringen til at tage stilling til; den er åbenbart ikke blevet klar over det endnu.

For det første vil jeg gøre opmærksom på, at venstres og de konservatives spareforslag for en meget stor dels vedkommende ikke fører til begrænsninger i de offentlige ansættelser. Det er klart, at man i den nuværende situation skal starte med de besparelser, som ikke rammer den offentlige beskæftigelse, og det er en meget stor klump af de besparelser, som man bl. a. kan læse om i venstres forslag til udgiftsreform, som har været fremlagt både i sidste og indeværende folketingssamling.

Jeg vil også gerne sige til forligspartierne, at hvis de har bøjet sig for det argument fra regeringens side, at det ikke nytter noget at spare, fordi det giver større arbejdsløshedsunderstøttelse, så vil jeg opfordre til, at man læser de sparekataloger, som vi har lagt frem her i salen. Der kan man sætte røde krydser ud for alle de besparelser – og det er de fleste – som ikke direkte rammer den offentlige beskæftigelse. Dem kan man roligt gå i gang med; for disse besparelser gælder hr. Camres og finansministerens argumenter overhovedet ikke.

Nu forstod jeg på hr. Camre, at det også var stramninger i al almindelighed, han mente var til skade for økonomien, og som kunne føre til konkurser og dermed undergrave